

Hồi 104

Thấy Lợi Quên Nghĩa

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Người nói thế, không có ai tin ! Dù cho người có chôn sống hai bà, thì cũng có người khác mở cơ quan đưa người ra. Có lý nào người ưng chết chung với cừu nhân ?

Ngụy Vô Nha thản nhiên như thường:

- Lão phu muốn chính mắt chứng kiến cái chết của hai bà. Muốn biết trước khi chết, hai bà thống khổ như thế nào. Muốn thấy hai bà phẫn nộ, kinh hãi, bị cái đói, cái khát dày vò như thế nào. Hai bà còn giữ vẹn phong thái của bậc thánh nữ hay không ?

Tiểu Linh Ngư thừ người một lúc.

Sau cùng, chàng thở ra, buông gọn:

- Một kẻ điên ! Người là một kẻ điên, không hơn không kém.

Ngụy Vô Nha bật cười khanh khách:

- Rất tiếc các vị lại phải chết nơi tay kẻ điên !

Tiểu Linh Ngư nhìn qua Di Hoa Cung Chủ, thấy hai bà biến thành hai tượng đá, không làm một cử động nhỏ nào.

Rồi chàng phá lên cười, thốt:

- Tuy nhiên, người không thấy được cái cảnh chúng ta chết ! Bởi người chết trước chúng ta !

Ngụy Vô Nha lắc đầu:

- Lão phu không thể chết sớm hơn các vị ! Bởi vì lão phu có thân vóc nhỏ, nhu cầu ẩm thực phải ít hơn so với các vị. Lúc các vị chết đói, lão phu vẫn còn sống như thường !

Tiểu Linh Ngư lại hỏi:

- Người làm thế, là vì người biết mình không là đối thủ của thù nhân, phải không ?
Chứ có ai đại gì cam tâm tình nguyện chôn sống với kẻ thù ? Mà không đường đường
giao chiến, quang minh, chánh đại ?

Ngụy Vô Nha thở dài:

- Đúng vậy ! Trong hai mươi năm nay, vũ công của ta có tinh tiến thật, ta cứ
tưởng là mình thừa sức đánh ngã hai bà. Song, sau khi gặp Giang Biệt Hạc rồi, ta mới
biết là, mình nghĩ lầm.

Tiểu Linh Ngư giật mình:

- Tại sao ?

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Hai mươi năm trước, Giang Biệt Hạc là vô danh. Nhưng hiện nay, y là một nhân
vật trong hàng nhất lưu cao thủ trên giang hồ. Đến y mà còn tiến bộ, hà huống nhị vị
Cung Chủ ! Nếu hai bà đồng dạng tiến bộ, thì với công phu khổ luyện của ta hai mươi
năm dài, ta vẫn không thắng nổi hai bà. Hà huống, đối phương hai, mà ta chỉ có một !

Lão bắt đầu bỏ hai tiếng lão phu, riêng với Tiểu Linh Ngư thôi.

Lão cười, rồi tiếp:

- Cho nên, suy nghĩ kỹ, ta thấy cần phải dùng phương pháp này !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Hiện tại, nếu họ muốn giết người, thì đâu khó khăn gì ? Người ...

Ngụy Vô Nha chặn lời:

- Ta đã nói, hai bà không thể giết ta ! Bởi ta không đắc tội với hai bà !

Tiểu Linh Ngư cười ha hả:

- Đã chôn sống người ta, mà lại cho rằng không đắc tội với người ta ! Lạ thật !

Ngụy Vô Nha hỏi:

- Đây là nhà của ta chứ, phải không ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Đương nhiên !

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Ta không thỉnh mời hai bà đến nhà, ta không bức bách hai bà đến nhà, hiện tại ta chỉ có làm cái việc đóng cửa, bít lối đi trong khu cư trú của ta. Ta có làm gì đến ai mà đắc tội ?

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Nếu hai bà bảo người khai thông lối đi, người không khai là đắc tội rồi !

Ngụy Vô Nha lạnh lùng:

- Mỗi vọng cửa là một tảng đá nặng vạn cân, ta khai thông làm sao nổi ?

Tiểu Linh Ngư sững sờ, không nói gì được nữa.

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Hà huống, các vị biết rõ mình bị giam chết rồi, là chỉ còn có mỗi một hy vọng. Hy vọng đó ở nơi ta, thì khi nào các vị dám giết ta !

Lão cười vang, tiếp luôn:

- Anh nhi ! Sao người không dám vào, nấp ở bên ngoài làm chi đó ?

Tô Anh cúi đầu, đi vào, mặt trắng nhợt đáng sợ.

Ngụy Vô Nha nhìn nàng một lúc lâu, rồi nhìn qua Di Hoa Cung Chủ, hỏi:

- Ta luôn luôn đối tốt với người, người có biết tại sao không ?

Tô Anh ấp úng:

- Tôi ... tôi không được rõ !

Ngụy Vô Nha mỉm cười:

- Người nhìn hai vị Cung chủ, rồi soi mình trong gương là hiểu liền.

Tiểu Linh Ngư giật mình.

Chàng phát hiện ra, Tô Anh giống hai vị Cung chủ đến bảy phần. Cả ba là những giai nhân tuyệt thế, mặt trắng xanh, thần sắc lạnh lùng.

Mường tượng nàng là con gái, hai Cung chủ là mẹ và dì. Mà cũng mừng tượng tử muội song sanh, tam sanh, vì hai Cung chủ không già chút nào !

Không rõ Tô Anh mừng hay sợ, nàng xúc động thật sự, run run giọng hỏi:

- Có phải vì tôi rất giống hai bà ấy chẳng ?

Ngụy Vô Nha gật đầu:

- Phải đó ! Chứ nếu không thì, trên đời thiếu chi gái cô cút, mà ta chỉ chọn một người ? Ta luôn luôn chịu đựng người, người muốn sao được vậy. Sở dĩ ta thỏa mãn mọi ước vọng của người, là vì ta muốn nuôi dưỡng tánh khí cao ngạo của người, tạo thành cho người một thần thái lạnh lùng. Ta để người sống riêng một nơi, là luyện cho người một tánh cách cô tịch ...

Tô Anh hỏi:

- Lão nhân gia vận dụng mọi tâm cơ, thực hiện mọi phương pháp, có phải là để tạo cho tôi giống hai bà, như hai giọt nước chăng ?

Ngụy Vô Nha gật đầu:

- Phải !

Tô Anh sững sờ một lúc, nhìn Ngụy Vô Nha, rồi nhìn Di Hoa Cung chủ, kêu lên:

- Lão nhân gia ... đối với hai bà ...

Lân Tinh Cung chủ quát:

- Câm miệng lại !

Tô Anh tuy nín, song lòng đã minh bạch rồi.

Tiểu Linh Ngư vỗ tay cười lớn:

- Bây giờ ta hiểu rồi ! Thì ra, người nuôi dưỡng hình bà giấu trong tâm ! Thì ra người yêu hai bà ! Vì tình yêu không được đáp lại, người sanh hận, người hận hai bà thấu xương !

Lão là con người lùn, lại xấu, cực xấu trong đời, mà lão yêu con người cực đẹp trong đời !

Thật là lão nuôi mộng hái sao trên trời ! Lão muốn kéo thái dương mọc tây, lặn đông !

Tiểu Linh Ngư cười đến hụt hơi, nghỉ cười để lấy hơi, đủ hơi rồi lại tiếp tục cười !

Ngụy Vô Nha vẫn giữ nghiêm sắc mặt, từ từ thốt:

- Hơn hai mươi năm trước, ta từ vạn dặm xa, tìm đến Di Hoa Cung, cầu hôn hai bà.

Tiểu Linh Ngư vừa cười vừa hỏi chận:

- Người ... người có hỏi xin cưới hai bà ?

Ngụy Vô Nha nghiêm giọng:

- Ta là kẻ trí, hai bà là người đẹp, trí và sắc kết hợp nhau, đó là một sự kiện rất nghiêm chỉnh, cứ sao người cười ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Phải ! Phải ! Phải ! Một sự phối hợp rất nghiêm chỉnh, rất xứng đáng ! Rất tiếc, hai bà không đáp ứng, mà lại còn muốn giết người nữa chứ ! Cái mối thù giữa hai bên do đó mà có, phải không ?

Ngụy Vô Nha thở dài, không nói gì, chừng như mặc nhận.

Chị em Di Hoa Cung chủ run người.

Tiểu Linh Ngư đảo mắt sang hai bà, rồi cười hì hì thốt:

- Có một bậc đại anh hùng, đại hào kiệt như vậy, hướng về các người mà cầu hôn, thì là một điều quang vinh cho các người lắm chứ, tại sao các người không đáp ứng ? Ta hết sức tiếc cho các người !

Ngụy Vô Nha cười lớn:

- Người khỏi cần phải khích nộ hai vị làm chi, muốn cho hai vị xuất thủ hạ sát ta phải không ? Có ích gì cho người đó ? Nếu người thông minh một chút, thì nên khuyên hai vị đừng giết ta mới phải. Cứ chờ lúc ta không còn chịu nổi cái đói nữa, ta sẽ tìm cách giải tỏa lối ra, có phải là hay cho toàn thể chăng ?

Tiểu Linh Ngư nhìn sững lão ta một lúc, đoạn tiếp:

- Đúng vậy ! Hiện tại, người không thể chết được ! Ta còn nhiều điều phải hỏi nơi người !

Ngụy Vô Nha hỏi:

- Điều thứ nhất người muốn hỏi ta, là người nào vừa rồi đã vào đây ! Một nhát kiếm chẻ hai chiếc ghế bằng thanh ngọc thạch của ta, người nào mà có công lực như thế ! Phải vậy không ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Phải ! Nhưng việc đó ta không cần hỏi người nữa, bởi hiện tại ta đã biết người đó là ai rồi !

Ngụy Vô Nha trầm giọng:

- Người biết ? Thế người đó là ai ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Không có ai cả.

Ngụy Vô Nha cười lớn:

- Không có ai đến đây ? Còn những dấu chân kia, chẳng lẽ do chính ta lưu lại ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Đúng vậy ! Chính người khắc lên mặt đường. Cho nên những dấu chân đó rất chĩnh tề !

Ngụy Vô Nha chớp mắt:

- Thế còn những xác chết treo trong khu rừng ? Ai giết bọn đó ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Cũng là người ! Người tát tay chúng, tự nhiên chúng không dám hoàn thủ, không dám né tránh. Người bảo chúng treo mình, tự nhiên chúng không dám cãi !

Ngụy Vô Nha hừ một tiếng:

- Người đừng quên, chúng là đồ đệ của ta !

Tiểu Linh Ngư bủ môi:

- Đồ đệ của người rồi sao ? Từ lâu người không xem đồ đệ của người là con người kia mà !

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Còn cái ghế ? Chẳng lẽ cũng chính ta chẻ hai ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Thì đúng là người chứ còn ai nữa !

Ngụy Vô Nha xì một tiếng:

- Ta đâu có bản lĩnh cao đến mức độ đó ?

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Thanh Ngọc Thạch cứng hơn kim khí, muốn đẽo gọt nó thành chiếc ghế, thì cần có một thanh kiếm chém sắt như chém bùn.

Ngụy Vô Nha đáp:

- Cái đó đã hẳn !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Người đã đẽo gọt một phiến thanh ngọc thạch thành chiếc ghế đợc, thì trong tay người phải có một thanh bửu kiếm !

Ngụy Vô Nha đáp:

- Tự nhiên !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Như vậy, là người có thể dùng kiếm đó, chẻ ghế, cũng như người dùng nó mà đẽo gọt đá. Cái đạo lý đó quá rõ ràng, còn ai không thấy chứ ?

Ngụy Vô Nha thở dài:

- Phải ! Đạo lý đó rất rõ ràng !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Người giết đồ đệ, khắc dấu chân, là để dẫn dụ bọn ta vào đây !

Ngụy Vô Nha đáp:

- Cũng có lý !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Rồi người lại sợ, vào đây bọn ta không thấy ai, lại quày quả trở ra, do đó người nảy sinh cái ý chẻ ghế, để cho bọn ta nghi ngờ. Vả lại ...

Chàng thở dài, tiếp luôn:

- Nơi đây, các cửa phòng, các lối đi, đều là đá tảng xây nên, nếu muốn phá nơi này để tiện bề bít nơi khác, tuyệt nẻo thông thương, thì không phải là công việc có thể làm xong trong một sớm một chiều.

Ngụy Vô Nha nói thay chàng:

- Cho nên, ta dẫn dụ các vị vào đây, quan sát chiếc ghế, cho ta có thì giờ bít lối, ngăn chặn các người trở ra. Có phải là người muốn nói như vậy không ?

Tiểu Linh Ngư vỗ tay:

- Không sai một điểm nhỏ !

Ngụy Vô Nha bỗng cười ha hả, cười đến suýt rơi xuống xe.

Tiểu Linh Ngư trừng mắt:

- Người cười được à ? Cười cái gì chứ ? Ta đoán không đúng sao ?

Ngụy Vô Nha càng cười lớn:

- Đúng ! Đúng lắm ! Người quả thật là một tay thông minh đệ nhất trong thiên hạ !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Về điểm đó, thì ta không dám quá tự nhiên !

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Bất quá, ta có mấy câu muốn hỏi người !

Tiểu Linh Ngư ạ lên một tiếng, chờ nghe.

Ngụy Vô Nha hỏi:

- Người từng vào địa phương của ta, hẳn người cũng biết là nơi nào cũng có kỳ trân, dị bửu, nhưng hiện tại chẳng một món nào còn lại ở đây cả ? Tại sao thế ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Tự nhiên là người ra lệnh cho đồ đệ di tản đi nơi khác hết rồi !

Ngụy Vô Nha lắc đầu:

- Tại sao ta phải thu dọn đi nơi khác ? Ta đã quyết tâm chết tại đây mà, tại sao ta không dùng những thứ đó để làm những vật bồi táng ? Nếu ta không xem đệ tử là con người, thì tại sao ta nhượng tài sản lại cho chúng hưởng được ?

Tiểu Linh Ngư chột sáng mắt lên, đáp:

- Người đợi bọn ta chết hết rồi, sẽ ly khai nơi này, và số bảo vật kia được giấu ở một nơi nào đó, chờ người đến tiếp nhận.

Ngụy Vô Nha lắc đầu:

- Khi ta tin chắc là các người phải chết tại đây, thì cần gì ta phải di tản những báu vật của ta ? Các người là những kẻ sắp chết, lo thân còn chưa xong, ta sợ gì các người cướp đoạt mà phải đem giấu nơi khác ?

Tiểu Linh Ngư đuối lý.

Ngụy Vô Nha mỉm cười:

- Người là đệ nhất nhân thông minh trong thiên hạ, vậy mà cũng không hiểu cái đạo lý trong sự tình của ta nữa sao ?

Tiểu Linh Ngư đáp gượng:

- Người là một kẻ điên, có hành động nghịch thường, ai biết sao mà suy đoán !

Ngụy Vô Nha thở dài:

- Nếu ta điên thực sự, thì toàn thể bọn đệ tử của ta đâu còn sống sót được tên nào ?

Tiểu Linh Ngư giật mình:

- Nói vậy là có người vào đây thực sự !

Ngụy Vô Nha thốt:

- Người đã không tin, thì ta còn nói làm gì nữa !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Nếu ta tin ?

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Thì ta sẽ nói cho mà nghe. Quả thật có người vào đây, và vào trước khi hoàng hôn xuống, trong ngày hôm qua !

Tiểu Linh Ngư hỏi gấp:

- Ai ?

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Người nhận ra người đó !

Tiểu Linh Ngư trở mắt:

- Ta nhận ra ?

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Vì người đó có hỏi đến người.

Tiểu Linh Ngư biến sắc, nhưng lại bật cười lớn:

- Chẳng lẽ người muốn nói là Yến Nam Thiên ?

Ngụy Vô Nha gần từng tiếng:

- Người đó chính là Yến Nam Thiên !

oOo

Tiểu Linh Ngư sững sờ một lúc lâu, bỗng bật cười vang dội. Cười một lúc, chàng thốt:

- Nếu người nói là ai khác, ta còn có thể tin, chứ nói là Yến Nam Thiên thì ...

Ngụy Vô Nha chặn lời:

- Thì người không tin, phải không ?

Tiểu Linh Ngư vẫn còn cười:

- Nếu có Yến Nam Thiên đến đây, thì làm gì người còn sống sót ?

Ngụy Vô Nha cười lạnh:

- Người cho rằng võ công của lão ấy cao hơn ta ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Nếu lão ta kém người, thì lão đã bị người giết chết rồi !

Ngụy Vô Nha hừ một tiếng:

- Làm sao người biết trước là ta chưa giết lão ?

Tiểu Linh Ngư biến sắc, nhưng chỉ thoáng qua thôi, liền đó chàng cười lớn, thốt:

- Nếu quả thật lão có đến đây, thì những dấu chân trên đường hầm đó, đương nhiên là do lão để lại, và chiếc ghế kia, cũng là do lão dùng thân kiếm chẻ hai, một nhát kiếm như vậy cũng đủ tỏ cái oai kinh thiên động địa, người có tài năng gì làm rơi rụng một sợi lông chân của lão chứ ? Tài năng của người, ta biết rõ lắm rồi !

Ngụy Vô Nha trầm ngâm một lúc lâu, đoạn buông tiếng thở dài, rồi thốt:

- Phải ! Với một nhát kiếm đó, lão có thể cao mặt nhìn đời, ta dù có tiến bộ đến đâu, cũng chưa là đối thủ của lão !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Nếu quả thật lão có đến đây, thì tại sao lão không giết người ?

Ngụy Vô Nha từ từ thốt:

- Lão không giết ta, là vì ta và lão có trao đổi điều kiện.

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Điều kiện gì ?

Ngụy Vô Nha đáp:

- Ta đáp ứng giao nạp cho lão một người. Lão đáp ứng không chạm đến ta !

Tiểu Linh Ngư hỏi dồn:

- Người hứa giao ai cho lão ?

Ngụy Vô Nha đáp:

- Giang Biệt Hạc !

Tiểu Linh Ngư giật mình, kêu lên thất thanh:

- Giang Biệt Hạc ? Yến đại hiệp có thể vì Giang Biệt Hạc mà tha thứ tánh mạng của người à ?

Ngụy Vô Nha gật đầu:

- Đúng vậy !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Tại sao lão ta muốn cứu Giang Biệt Hạc ?

Ngụy Vô Nha mỉm cười:

- Lão đâu muốn cứu Giang Biệt Hạc ! Lão muốn giết đó chứ !

Tiểu Linh Ngư giật mình:

- Lão có cừ hận gì đối với Giang Biệt Hạc ?

Ngụy Vô Nha trầm ngâm một lúc, rồi hỏi:

- Người có biết Giang Biệt Hạc thực sự là ai chẳng ?

Tiểu Linh Ngư trầm giọng:

- Y là ai ?

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Y là Giang Cầm, thơ đồng của phụ thân người đó ! Y lớn lên trong gia đình của người ! Đối với phụ thân người, theo danh nghĩa, y là một tên nô bộc, song thực ra, y là nghĩa đệ của phụ thân người.

Tiểu Linh Ngư há hốc mồm, lâu lắm, đôi hàm chưa khép chặt lại.

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Lúc đó, Giang Phong nổi tiếng là đệ nhất mỹ nam tử trong thiên hạ, còn Yến Nam Thiên thì là đệ nhất kiếm khách trong thiên hạ, hai người kết bạn với nhau, tuy bất đồng sanh, nhưng cùng thề nguyện đồng tử.

Tiểu Linh Ngư hỏi gấp:

- Giang Cầm với tiên phụ, tình như thủ túc, tại sao Yến đại hiệp lại muốn giết y ?

Ngụy Vô Nha đáp:

- Chỉ vì Giang Cầm đem oán báo ân, sau đó bán đứng phụ thân người.

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Y ... tại sao y lại bán tiên phụ ?

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Chẳng những Giang Phong là đệ nhất mỹ nam tử, y còn là một đại phú gia, vào hạng nhất nhì trong thiên hạ trên giang hồ, có lắm người ganh ghét, muốn trừ diệt y, ngặt vì có Yến Nam Thiên bên cạnh, nên chẳng ai dám hạ thủ. Ngờ đâu, chẳng rõ ma xui quỷ giục thế nào, Giang Phong lại cùng một nữ đồ đệ củ Di Hoa Cung, dan díu với nhau, đưa nhau đi trốn. Người đàn bà đó là mẫu thân của người.

Dừng lại một chút, lão tiếp:

- Hai người yêu nhau tha thiết, họ cũng biết chẳng khi nào Di Hoa Cung chủ để cho họ yên mà toại hưởng hạnh phúc bên nhau. Giang Phong sau lúc suy nghĩ kỹ, bèn phân tán gia tài, cái gì bán được cứ bán, cái gì cho được, cứ cho bọn gia nhân, tự mình mang theo được cái gì cứ mang, rồi đưa vợ đi đến một nơi không dấu chân người. lánh tai ty họa.

Tiểu Linh Ngư lại kêu lên:

- Không tưởng là phụ thân ta hy sinh cho mẫu thân ta đến mức đó ! Thật đáng phục !

Ngụy Vô Nha lạnh lùng tiếp:

- Phải chi y hy sinh mà thôi, thì đâu có gì đáng nói. Thường ngày, y sống sung sướng đã quen, cho nên sợ trong tương lai phải đói khổ, nên mang theo mình cả xe bạc vàng châu báu ...

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Vì thế, bọn gian ác động tâm, âm mưu cướp đoạt.

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Y giữ sự tình rất bí mật, chẳng ai biết được, ngoài Giang Cầm mà y cho theo y.

Tiểu Linh Ngư run run giọng:

- Chẳng lẽ Giang Cầm lại tối mắt vì số của cải đó, rồi trở mặt sát hại phụ thân ta ?

Ngụy Vô Nha gật đầu:

- Chính y hãm hại phụ thân người. Phụ thân người sai y đi tìm Yến Nam Thiên, nhờ che chở trong cuộc hành trình, song y không đi tìm Yến Nam Thiên, mà lại đi thông báo bọn Thập Nhị Quái Kiệt !

Tiểu Linh Ngư căm hận:

- Thế là người đồng lõa với Giang Cầm, thảo nào mà người chẳng quen biết y ?

Ngụy Vô Nha mỉm cười:

- Tuy biết rõ sự tình, nhưng ta không hề nhúng tay vào vụ. Bởi ta biết, mười một người kia vẫn chia phần cho ta, dù ta bất động. Hơn nữa, lúc đó ta có việc riêng phải lo, không thể tạm đình hoãn mà tham gia vụ cướp.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Những ai xuất thủ ?

Ngụy Vô Nha lắc đầu:

- Hỏi vô ích, người có biết tên họ chúng cũng chẳng làm gì, bởi hiện tại chẳng còn một ai sống sót !

Tiểu Linh Ngư trở mắt:

- Chúng chết hết ! Ai giết chúng ! Yến Nam Thiên phải không ?

Ngụy Vô Nha đáp:

- Chỉ sợ là vậy !

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Chúng đã biết thủ đoạn của Yến Nam Thiên, tại sao lại dám gây thành vụ án ?

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Họ có kế hoạch đổ trách nhiệm lên đầu Di Hoa Cung chủ, cho Yến Nam Thiên thù hận hai bà mà không truy cứu đến họ. Huống chi, Giang Cầm đã kê khai số châu

báu quá to tát của phụ thân người, họ động tánh tham, quên đi phần nào nguy hiểm !
Tự nhiên, họ không bỏ qua cơ hội.

Tiểu Linh Ngư nghiêng răng:

- Thập Nhị Quái Kiệt cướp đoạt xong, chắc gì chia chác cho Giang Cầm ! Tại sao Giang Cầm làm thế ?

Ngụy Vô Nha cười nhẹ:

Thập Nhị Quái Kiệt tuy có hành động gian manh, hung ác, song vẫn thủ tín. Giang Cầm đòi chia hai phần mười, bọn Quái Kiệt y theo sự thỏa thuận, chia cho y hai phần mười !

Tiểu Linh Ngư phẫn nộ:

- Vì hai phần mười số của cái đó, y đang tâm bán rẻ phụ thân ta à ?

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Tham tâm của y tuy nhỏ, song dã tâm thì rất lớn. Bởi, y muốn cho phụ thân người không còn sống trên cõi đời nữa ! Tuy phụ thân người xem y như nghĩa đệ, trên danh nghĩa, y vẫn là một tên nô bộc. Phụ thân người còn sống ngày nào, là y không thể xuất đầu lộ diện ngày đó !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Nhưng phụ thân ta đâu có chết nơi tay Thập Nhị Quái Kiệt, phải vậy không ?

Ngụy Vô Nha đáp:

- Sự tình sau đó xảy ra như thế nào, ta không hiểu rõ lắm. Ta chỉ biết là khi Yến Nam Thiên tới nơi, thì song thân người đã chết rồi, chỉ còn mỗi một người sống sót thôi. Và những vết sẹo đao nơi mặt người đó, là do kẻ hạ sát song thân người lưu lại, dù lúc ấy, người mới lọt lòng mẹ độ một giờ thôi !

Tiểu Linh Ngư căm hờn:

- Vô luận song thân ta bị ai hạ sát, kẻ gây ra tai họa phải là Giang Cầm. Nếu y không tiết lộ bí mật, thì còn ai biết mà theo dấu song thân ta.

Ngụy Vô Nha gật đầu:

- Hẳn như vậy rồi.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Đã thế, sao lúc đó Yến Nam Thiên không giết y ?

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Lúc đó, Yến Nam Thiên chưa biết sự tình chân thật. Khi biết được rồi, thì Giang Cầm đã xa chạy cao bay ! Yến Nam Thiên đi tìm khắp chốn, không gặp, mới vào tận Ác Nhân Cốc.

Lão kết luận:

- Bây giờ đây, Yến Nam Thiên còn sống, mà Giang Cầm đã trở thành Đại Hiệp Giang Nam !

Tiểu Linh Ngư vờ hỏi bâng quơ mấy câu về sự việc của Yến Nam Thiên lúc vào Ác Nhân Cốc.

Sau cùng, chàng thốt:

- Cứ theo ta biết, thì trong hai mươi năm nay, Yến Nam Thiên ở ẩn một nơi, để luyện một môn công kỳ diệu, vô địch trên giang hồ.

Ngụy Vô Nha giật mình:

- Và bây giờ, lão tái xuất hiện trên giang hồ, như vậy là môn công đó đã được luyện thành ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Đương nhiên, với môn công đó, đừng nói là một Ngụy Vô Nha, cho dù là cả chục Ngụy Vô Nha cùng xuất thủ một lượt, Yến đại hiệp cũng đánh bay tất cả ! Đem Di Hoa Tiếp Ngọc mà sánh với môn công đó, thì Di Hoa Tiếp Ngọc chỉ là một trò đùa của trẻ con thôi !

Đương nhiên, chàng bịa, và bịa để dọa tinh thần Di Hoa Cung Chủ !

Trong thâm tâm, chàng tự hỏi, làm cách nào Yến Nam Thiên xuất hiện trở lại trên giang hồ ? Bệnh tình đã dứt rồi chẳng ? Vũ công đã khôi phục rồi chẳng ?

Hay có một vị nào đó, như Nam Thiên đại hiệp Lộ Trọng Đạt, mượn danh nghĩa của Yến Nam Thiên mà hành hiệp trên giang hồ ?

Nếu có, thì người đó là ai ?

- o O o -